

EL GRAN MARIÀ I

Jordi Garcia

jordigs@hotmail.com

Creu-me, fill meu, el que t'explicaré ara és tant de veritat com que aquella gallina noséquè pon un ou cada setmana.

Una vegada hi havia un regne anomenat Aspània, on hi governava el Gran Marià I, fill de Francesc el Darrer. Després de diverses disputes per el tron, Marià I es coronà, amb l'aclamació popular, regent del Regne (que vol dir governador) que, imagina si n'era de gran, anava des del Mediterrani fins a l'Atlàntic.

Marià I vivia en un dels molts comtats del regne: a l'Estat de Dret, situat estratègicament al centre geomètric del territori que ell governava amb diligència i serenitat.

Diuen que el Gran Marià I era molt intel·ligent, per això li digueren el Gran. Però sobretot ho demostrava les nits que vaguejava per la sala on havia convocat els seus ducs i comtes més fidels. Els feia seure en rotllana, i els feia escriure més de cent vegades (sí, és veritat, més de cent vegades) el dictat de les ordres que tocava aquell vespre. Com pots veure, tenia el costum prendre totes les seves decisions quan es feia fosc, quan tothom era dormint. Les notícies, així, arribaven ben fresques de bon matí. Això sembla normal, oi? els peixaters fan el mateix. Però en el seu cas, era una mica diferent: aconseguia no poder ser jutjat abans d'haver pres cap decisió. Era com una mania que tenia Marià I: no suportava que la gent posés en dubte el que ell deia, no resistia discutir sobre cap problema ja que discutir-ne seria posar en dubte el seu poder, i això sí que no, de cap de les maneres. A més, ell era el Gran Marià I, i no necessitava justificar-se davant de res ni de ningú. Saps quan el pare o la mare et diuen no facis això que cauràs, posa't l'abric que tens fred i que tu sempre protestes? doncs la veritat és que ho vam aprendre del Gran Marià I. Va fer escriure els Deu Manamés: l'estat de dret, la constitució, l'estat de dret, la constitució, l'estat de dret, la constitució, l'estat de dret, la constitució, l'estat de dret i, finalment, la constitució.

Davant de l'èxit tan aclaparador que va tenir, va fer redactar el Nou Totshofem, on ensenyava, d'una manera molt pedagògica, el que realment havia de ser considerat com a important. Per exemple, per a Marià I, l'important era que si una persona respirava és que era viva. No importava si hi havia res més, com angoixa, possible mal de fetge, mal de queixal... respirar era l'imprescindible, per tant era el realment important. Que no hi havia prou oxigen per a tothom? oi que sí, deia, doncs no en parlem més.

La veritat és que, no sé com s'ho feia, sempre somreia. Era tan constant amb el seu somriure com també ho era en la seva determinació de proporcionar una correcta educació de la gent. La gent de les més diverses contrades van assistir a cursos accelerats d'higiene personal i d'ascètica social (això vol dir de bon comportament): desaparegueren els mal d'ossos, les angines, els mal pensaments, la gota, les fractures de tibia, els queixals del seny, per exemple, i els conflictes de veïns, els acomiadaments de les empreses. On s'ha vist arreu del món una societat tan sana com aquesta? I per la resta dels dies, gràcies al Gran Marià I, els habitants del Regne d'Aspània visqueren alegres i menjaren sardines amb espines. Bona nit fill.